

Sławomir Moździoch, Lech Leciejewicz

Bytom Odrzański, woj. zielonogórskie. Stanowisko nr 32

Informator Archeologiczny : badania 18, 119

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W warstwie tej znaleziono pojedyncze węgiel i trzy niewielkie ułamki ceramiki z zniszczonych powierzchniach.

3. Pod gliną zalegał łóty piasek przewarstwiony pomarańczowymi wkładkami gliny /calca/.

Brak szczątków kostnych, warstwy ciałopalenia lub spróchnionych resztek stołu, brak ceramiki świadczącej o intencjonalnym, a nie przypadkowym jej pochodzeniu, wreszcie, nieobecność poziomu próchnicy pierwotnej między calcem i ewentualną warstwą nasypową nasuwa wątpliwości w interpretacji obiektu jako kurhanu, chociaż istnieje ewentualność, że mamy do czynienia z bliżej nierozpoznanyymi praktykami pogrzebowymi we wczesnym średniowieczu.

Badania nie będą kontynuowane.

BIAZOBREGI
woj. rzeszowskie
Stanowisko 5

patrz
okres halstański

BIAZOGARD
woj. koszalińskie
Stanowisko 17

patrz
okres wpływów rzymskich

BISKUPIN, gm. Żnin
woj. bydgoskie
Stanowisko 2a

patrz
epoka brązu

BOLKÓW, gm. Police
woj. szczecińskie
Stanowisko 1

patrz
paleolit i mezolit

BYTOM ODREŃSKI
woj. zielonogórskie
Stanowisko nr 32

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury Materialnej
Zakład Archeologii Nadodrza
we Wrocławiu.

Badania prowadził mgr Sławomir Woźdźcich przy konsultacji prof. dr. Lecha Leciejewicza. Finansował WKZA w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Osada otwarta /X/XI-XIII w./.

Celem badań było rozpoznanie stanowiska uważanego dotychczas za pozostałość grodu kasztelańskiego.

Stanowisko rozciąga się na przestrzeni około 1 ha, zajmując cały niemal obszar owalnej kępy położonej w dolinie Odry, 500 metrów na zachód od jej obecnego koryta.

Założono wykop o szerokości 4 metrów przecinający owal po jego węższej osi mierzącej 85 metrów. Przebadano ogółem powierzchnię około 370 m². Na całej przebadanej przestrzeni pod warstwą ziemi ornej zalegała warstwa kulturowa o miąższości od 15 do 40 centymetrów. Tworzył ją ciemnoszary piasek przetykany plamkami polepy i ułamkami węgla orzewnych. Domniemany wał został przecięty w dwóch miejscach, nie stwierdzono jednak żadnych śladów konstrukcji obronnych. Stoki kępy miały niezakończony układ warstw przyrodniczych, natomiast na kulminacji "wałów" w obu miejscach ich przecięcia pod warstwą kulturową natrafiono na jamy osadnicze /nr 1 i 24/.

Odkryto ogółem 28 obiektów o charakterze jam odpadkowych i zasobowych. Brak śladów obiektów mieszkalnych może wynikać z niewielkiej szerokości przekopu oraz złych warunków zachowania konstrukcji drewnianych w piaszczystej glebie i silnego zniszczenia warstwy osadniczej przez orkę. Stwierdzono wyraźny podział osady na część produkcyjną i mieszkalną. Oddzielał je 10-metrowy pas bez śladów obiektów osadniczych. W części produkcyjnej wystąpiły liczne bryłki rudy żelaznej i żużla. Znalaziono także przydenną część naczynia wypełnioną żużlem i fragment dyszy glinianej. Wskazuje to na hutniczo-kowalski profil prowadzonej na osadzie produkcji. Odkryto liczne zabytki specjalne m.in. 3 kabiączki brązowe, pierścionek z brązu, monetkę o nieokreślonej, jak dotychczas, chronologii, grot oszczepu, podkowę, grot kuszy, żelazny odważnik w koszulce brązowej, fragment rogowej oprawki z bogatym ornamentem kółek koncentrycznych, szydełko kościane, 5 przęślików glinianych, 2 osełki oraz liczne noże.

Ceramika w ilości około 15 000 fragmentów to w przeważającej większości naczynia całkowicie obtacane o formach mieszczących się w przedziale pomiędzy X/XI, a połową XIII wieku. Na taki okres funkcjonowania osady wskazują także zabytki specjalne. Natomiast w warstwie ornej znaleziono kilkanaście fragmentów ceramiki kultury Łużyckiej datowanej na okres halstański.

Materiały zabytkowe znajdują się w Pracowni Archeologii Śląska ZAN IHKM PAN we Wrocławiu. W przyszłym roku przewidziana jest dalsza kontynuacja badań.

CEDYNIA
woj. szczecińskie
Stanowisko 2

Muzeum Narodowe
w Szczecinie

Badania prowadziła dr Helena Malinowska-Lazarczyk. Finansowało Muzeum Narodowe w Szczecinie. Szesnasty sezon badań. Cmentarzisko średniowieczne /X-XIV w./

Kontynuowano pracę z lat ubiegłych koncentrując się przede wszystkim po północnej stronie wzdłuż na terenie zagrożonym głęboką orką oraz częściowo w zachodniej partii cmentarzyska. Celem badań było uchwycenie północnej granicy cmentarza. Przebadano teren o powierzchni 3 arów, eks-